

המעמד המיוחד אינו דורס

הרכב היוני להסעת ילדיו — ואין לאיש הרשעות קודמות — אנו מחזירים לו את הרישיון. לדולצ'ין אין הרשעות קודמות. הוא אינו נוהג הרבה. יש לו נהג. בעיני הוא אינו נוהג מסוכן לציבור.

הסברו זה של קאמרי הוא תערובת של זילזול בהבנתו של כל מי שממע זאת, ושקר מוחלט. הרכב אינו דרוש לדולצ'ין מטעמים של פרנסה. יש לו מכונית צמודה מסוג וולוו עם נהג, המסיע אותו ממקום למקום בכל ימות השבוע, ופעמים רבות גם בשבתות ובחגים. דולצ'ין לא ניסה כלל לטעון בפני המישרה כי מי ממשפחתו הולח, ושני בניו, דבורה ואלון, עברו מזמן את גיל הילדות. העובדה שדולצ'ין אינו נוהג הרבה ויש לו נהג, וסיפור הנהיגה העצמית בשבתות ובחגים מעידים כי הוא, מה שקרוי בסלנג הנהגים, "נהג של שבת". מי שאינו נוהג הרבה וחסר ניסיון בנהיגה.

לצחי היה גם הסבר ל"מעמדו המיוחד" של דולצ'ין. אחרי ששוחח עם קאמרי, אמר צחי: "הכוונה היתה לומר שדולצ'ין אינו סתם פירחה שמשתולל ברחובות ועו"ש כל הזמן תאונות."

פיצויי-שיא

לנפע

זכותו של דולצ'ין יצויין כי התי-נהגותו כלפי הוכנברג היתה מופתית. הוכנברג שכב בבית-החולים איכילוב כי

רישיון-הנהיגה החוזר

"לאור מעמדו המיוחד של האיש", החזיר ניצב-מישנה יוסף קאמרי את רישיון-הנהיגה לאריה דולצ'ין (בתמונה) שלושה ימים בלבד אחרי שזה נשלל ממנו. הנימוק הנוסף של קאמרי, כאילו לדולצ'ין לא היו עבירות-תנועה קודמות, התגלה כשקר גם במישפט עצמו נטען, בגזר-הדין, כאילו אין לדולצ'ין הרשעות קודמות.

אירעה התאונה. היה זה שקר גס. ישראל הוכנברג שותרר מבית-החולים בית לווין שטיין כבר כ-8 במאוס, שלושה חודשים לפני שהתובע סיפר כי הוא עדיין מאושפז שם, ובאותן דקות שבהן שיקר התובע, הוא היה רכון על מכתבתו במישרדי בנק הפועלים.

המישרה גם לא יכלה לדעת אם אומנם זוכר הוכנברג את פרטי התאונה אם לא. "הם אף פעם לא היו אצלי" סיפר השבוע הוכנברג, ואילו רעייתו תיקנה את דבריו: "הם חקרו אותך בבית-החולים, כשהיית מחוסר-הכרה." ואם לא די בכך, עשה הד תובע את מלאכתה של הסניגוריה, בהוסיף פו: "גם הנאשם אינו יודע כיצד אירעה התאונה."

המייחסים

שמעבר לחוק

אולם המוזר ביותר בפרשת מישפטו של דולצ'ין הוא עניין ההרשעות ה"קודמות". לפי פרוטוקול המישפט, הוגש לשופט גיליון ההרשעות הקודמות של דולצ'ין, לא ברור כיצד ומדוע, אולם ב"גזר-הדין כתב השופט: "בהתחשב בנסיבות המיקרה, בהודיית הנאשם, בהיעדר הרשעות קודמות ובעבר תעבורתי המדובר בעד עצמו, אני דן את הנאשם לחלוטם קנס בסך 700 לירות." כן הטיל השופט על דולצ'ין עונש של פסילת-רישיון על-תנאי למשך שלושה חודשים. עונש זה חייב היה השופט להטיל, משום שזהו עונש-מינימום הקבוע בחוק, על הסעיף שעליו הועמד דולצ'ין לדין.

מפרוטוקול המישפט לא ברור כיצד הצליחה המישרה להעלים מעינו של הד"ש שפט את שתי ההרשעות הקודמות שהיו לדולצ'ין, או שהשופט לא שם ליבו אליהן במהלך המישפט המזורז. כך או כך, ברור כי דולצ'ין "יצא בחסד", לפי סיגנונם של באי בתי-המישפט.

אין ספק כי על גיבור הסוכנות להודות לניצב-מישנה יוסף קאמרי, ולמישרת ישראל, על שהם מבחינים בין סוגים שונים של נהגים דורסניים: בעלי העמדה וה"מעמד" העומדים מעבר לחוק — וכל האחרים.

הוכנברג אם דרוש להם כסף, בעת שבעלה שכב פצוע. כאשר סירבה לקבל ממנו סיוע כספי, דאג דולצ'ין שהוכנברג יקבל סכום ענק כפיצוי מחברת-הביטוח — למעלה מ-150 אלף לירות — סכום הנחשב כפיצויי-שיא עבור תאונה מסוג זה. כיום כבר שב הוכנברג לאיתנו, והוא ממשיך בעבודתו בכנק.

בגלל יחסו של דולצ'ין אל הוכנברג הורה זה לפרקליטו, עורך-הדין נוח ברנה, לעשות את הצעד המוזר הבא בפרשה. ברנד כתב לקאמרי מיכתב, שבו נאמר: "מרשי (הוכנברג) אינו זוכר דבר מקורות התאונה. הוא אדם מבוגר, והבאתו כעד לבית-המישפט תגרום לו טירחה מרובה. בשום לב לעובדה כי מרשי אף קיבל את מלוא הפיצוי המגיע לו, אין לו גם כל עניין בקיומו של הליך פלילי בגין התאונה הנ"ל. לאור האמור לעיל, הריני לבקשכם בשם מרשי שלא לנקוט במיקרה זה הליך מישפטי ולגנוז את התיק."

למרות שקאמרי ושותריו יצאו מכליהם כדי לעזור לדולצ'ין, הם חששו משערורייה ציבורית שעלולה לפרוץ אם יסגרו את הד"ש. הם פחדו שהיחס המיוחד שגילו כלפי דולצ'ין, מבלי שהתבקשו לכך כלל, יתפרסם סם בעיתונים. הם העמידו את דולצ'ין לדין, אך דאגו להקל עליו במהלך המישפט, ו"הביאו לכך שהעונש שהוטל עליו יהיה קל."

כל אותה עת ידעו כל מערכות העיתון נים על הפרשה, ועל התנהגותו המזורה ושקרו של קאמרי. רק עיתון אחד, הצהרון מערוב, פירסם את הסיפור, אך גם זאת לא בעמודי החשיבות שלו, אלא כידעיה מוצנע, עת, באחד מעמודי-הפנים, בטור של ז"ו טות. היתה זו המישרה שהפעילה את קשריה, כדי למנוע את הפירסום, בעוד ש"בדרך-כלל רודפים קציניה אחרי עיתונאים כדי להשיג פרסומת-עצמית."

בשבוע שעבר נערך מישפטו של דולצ'ין, התובע, איש-המישרה יצחק ברוטמן, היה צריך להתייצב מול פרקליטיו של דולצ'ין, אולם נדמה היה כאילו הוא עובד דווקא עבורם.

דולצ'ין עצמו לא הופיע למישפט, ו"פרקליטיו הודו באשמה בשמו. התובע סיפר לשופט-התעבורה, משה מץ, כי "הנפגע עדיין מאושפז ואינו יודע באיזה נסיבות

לו"ן. ניצ"מ קאמרי טוען ש"הנהגים לא מתחשבים מספיק בזולת. כל אחד ממהר ועצבני — ולכן חסר כאן, שר תוף הפעולה' בכבוש..." ניצ"מ קאמרי מחפש את הנהג הנינוח ושבעיה-הנחת — ואין, עובדה, ראש העוף פוסל במר מוצע שני רשינות-נהיגה ביום אחד!

וכשמסתכל היום ניצ"מ קאמרי, בעיני-הניירות שלפניו, מכתבים של אורחים המכ-קשים תחנונים ומליחה ומבקשים ביטול הריחה הוא נזכר ארץ כשנשבע אמונים להננה' לימור אותו לבלוע ניירות...

התיאטרון של קאמרי

ניצב-מישנה יוסף קאמרי יצא ממשרד מכליו כדי לעזור לדולצ'ין ולהחזיר לפני הודשים אחדים, כאשר רואיין קאמרי על-ידי כתב הירחון חדשות המישרה, התרברב וטען כי הוא פוסל, במוצו, שני רישיונות-נהיגה ביום אחד. באותו ראיון סיפר קאמרי לעיתונאי כי אין הוא נוהג להיענות לערימת המכתבים מנהגים המבקשים ביטול דו"ח-תנועה: "כשנשבעתי אמונים להגנה, לימדו אותי לבלוע ניירות..." טען, אך כאשר עמד קאמרי בפני בקשתו של גיבור-הסוכנות, הוא שכח אפילו את שבוטתו זו.

קודמות, שלפחות אחת מהן נחשבת כי המורה:

● ב"7.10.1967 הורשע דולצ'ין בעוון נהיגה משמאל לקריה-הפרדה (קו לבן) ב"כביש.

● ב"7.10.1972 הורשע דולצ'ין בעוון אי-סימון רכב בחומר מחזיר-אור.

כאשר נשאל דובר המישרה, סגן-ניצב שמואל צחי, מדוע הוחזר הרישיון לדול-